

ani postupem na postupníka. Jest také lhostejno, že zbytek nepostoupené pohledávky bude po případě moci nynější postupitel jako svůj nárok vymáhati na soudě pracovním, poněvadž i při jiných částečných postupech pohledávek se původní jednotná pohledávka rozštěpuje ve dvě nebo i několik samostatných dílčích pohledávek postupníků. z nichž každou jest vymáhati zvláštní žalobou, po případě též u různých soudů — okresních nebo sborových podle její výše.

Čís. 12612.

Otázkou, zda rozsudek pro zameškání u rakouského soudu, na jehož základě byla tímto soudem povolena proti žalovanému, bydlícímu v tuzemsku, exekuce, není v tuzemsku vykonatelný, poněvadž rakouský soud podle § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., nebyl příslušný pro spor, musí se tuzemský exekuční soud zabývati z úřadu a musí, zjistí-li to, zrušiti exekuci.

Žalobu dlužníka, domáhající se výroku, že exekuce na základě rakouského rozsudku pro zameškání jest vzhledem k § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., nepřipustná, jest odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva.

(Rozh. ze dne 18. května 1933, R I 375/33.)

Na základě rozsudku pro zameškání okresního soudu v Josefově ve Vídni vedla žalovaná proti žalobci exekuci k vydobytí peněžité pohledávky. Exekuce byla povolena okresním soudem v Josefově ve Vídni. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce u tuzemského exekučního soudu nepřipustnosti exekuce, tvrdě, že šlo o obchod splátkový, takže byl okresní soud ve Vídni k projednání žaloby nepřislušným, ke kteréžto nepřislušnosti jest hleděti z úřadu. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále ve věci jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

Důvody:

Žalobce tvrdí, že jde o obchod splátkový. Je-li tomu tak, není exekuční titul, rozsudek pro zameškání okresního soudu Josefstadt ve Vídni ze dne 12. srpna 1931, na jehož základě byla tímto soudem povolena žalované proti žalobci bydlícímu v tuzemsku exekuce, v tuzemsku vykonatelný, poněvadž uvedený okresní soud nebyl příslušný pro provedení sporu (§ 6 zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. a § 80 čís. 1 ex. ř., srov. rozhod. sb. n. s. čís. 10.658). Podle těchto zákonných předpisů musí se exekuční soud zabývati z úřední povinnosti otázkou, zda šlo o splátkový obchod, a musí, zjistí-li tuto okolnost, zrušiti exe-

kuci. Kde však soud je zákonem povolán, by zakročil z povinnosti úřední, jest pořad práva vyloučen, a bylo proto rozhodnouti, jak se stalo (§ 240 třetí odstavec c. ř. s. a § 514 druhý odstavec c. ř. s.).

Čís. 12613.

Odpor proti protokolu procesního soudu jest podati nejdéle do skončení protokolování (do podpisu protokolu). Byl-li odpor ohlášen ústně soudci teprve příští den a učiněn písemným podáním až, když prohlášeno jednání za skončené, jest odpor opožděný a nemohl odvolací soud o něm jednati v ústním jednání.

Jediným autentickým poznáním o průběhu a obsahu jednání jest pro hranice projednávaného sporu jednacím protokol; jen to lze považovati za přednesené, co v něm jest uvedeno, a jeho obsah ohraničuje onu látku, o které jest soudu rozhodovati. Této vlastnosti protokol může býti zbaven jen odporem podle § 212 c. ř. s., ovšem včas vzneseným.

I o nesprávnosti protokolu procesního soudu jest přípustný odvod podle druhého odstavce § 292 c. ř. s., ale jen mimo hranice sporu, ve kterém protokol byl sepsán, není však přípustný za opravného řízení, nebyl-li ohlášeným odporem zachován.

Uznání žalobního nároku žalovaným při ústním jednání není zbaveno účinnosti tím, že žalovaný učinil pak další skutkový i důkazní přednes a že procesní soud nepoučil žalovaného o následcích uznání co do povinnosti k náhradě nákladů sporu, aniž tím, že žalobce neučinil návrh na vydání rozsudku p r o u z n á n í; stačíť návrh na odsouzení při přednesu žaloby.

(Rozh. ze dne 18. května 1933, Rv I 1574/31.)

Žalobě o vydání věci procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, mimo jiné z těchto důvodů: Podstatné vady řízení spatřuje odvolatel v tom, že procesní soud odmítl odpor žalovaného proti obsahu protokolu o jednání ze dne 17. června 1930 a zjistil v protokolu tom, že žalovaný uznává žalobcův nárok, ač tomu tak ve skutečnosti nebylo. Žalovaný tvrdí, že za přítomnosti svého právního zástupce přímo odmítl uznání žalobcova nároku, ježto by s tím byla spojena pro žalovaného bezpodmínečná povinnost k náhradě útrat sporu a eventuelně by mohlo uznání takové býti prejudiciální pro případné nároky na náhradu škody; když se pak právní zástupce vzdálil, odpověděl žalovaný na dotaz soudcův, zda by souhlasil s tím, aby si žalobce zbývající věci odvezl, poukávav na prohlášení svého zástupce, že žalobce může si věci ty odvésti, že mu je žalovaný ihned vydá, že mu to jen překáží, ale neprohlásil (žalovaný), že nárok žalobní uznává. Právní zástupce druhého dne vadu protokolu vytknul a výtku ještě písemně ve formě odporu proti obsahu protokolu podal. První soudce v tom směru uvádí ve svém rozsudku, že na odpor žalovaného, podaný písemně po skončení ústního jednání nemohlo býti hleděno, ježto žalovaný nahlédnutím a podpisem proto-